

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — Ἐρχμαρ - Σατριάν : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετὰφρασίς Ἀντ. Φ. — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτῆα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς ὃ ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσις τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετὰφρασίαν τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ μυθιστορηματοῦ τῆς Γυναικὸς καὶ τῶν ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ἐξάριετα ! ὦραϊα ! ἀνέκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Βελαίρ καὶ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἡ πιεζομένη καρδιά τῆς ἐπαλλε τὸσον σφοδρῶς ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στήθους τῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἐπεδοκίμασε διὰ νεύματος.

— Λέγε τον γρήγορα ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἰασπῖνον προσδοκῶσα τὴν ἀπάντησιν μετὰ ἀνεκφράστου ἀγωνίας.

— Ὁ γέρον ἰατρός τοῦ μακαρίτου κόμητος Λαβερνῆ.

— Ἐλεγον ὅτι εἶνε ἀφωνος, παραλυτικός ...

— Δὲν πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτος, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουβοῶ τὸν φέρει ἐδῶ. Ἄλλως τε εἶχε φροντίσει νὰ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἰατρὸν του Σερῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀναβολή!.. πέμψατε κανένα... ἐξετάσατε!..

— Ποῖον;.. δὲν ἔχω κανένα... ἐχάθην!

Καὶ λέγουσα ταῦτα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἐγκατέλιπε τὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐπίσης παρστήρει αὐτήν.

Ὁ Βελαίρ, ἀφρημένος ἔψαλλε μὲ φωνὴν ἐξησθενημένην·

Μωρὸς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ὅστις θαρρῶν ἐλπίζει. Τῆς ζωῆς ταύτης τῆς φθαρτῆς εἶν' ἀόητα τὰ ἔτη· Ἄς δρέψωμεν ὅσην τρυφὴν ὁ βίος παραθέτει, Ἐὰν θὰ ζῶμεν αὐριοὶ τίς ἐξ ἡμῶν γνωρίζει;

— Τούλάχιστον ὑπερασπίσθητε ! ἐπιθύρουν ὁ Ἰασπῖνος ἀπελπίς.

— Εἶνε ἀνωφελές, ἀφοῦ μὲ καταβάλλει ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ !

Αἴφνης ὁ ψάλτης διέκοψε τὸ ἄσμα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς μὲ τὸ στόμα σπασμωδικῶς μορφαζόν ὑπ' ὀξείας ἀλγηδόνος, καὶ ἡ κιθάρα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν πενθίμου ὑπηχίσεως.

— Τί ἐλέγετε, μαρκησία ; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ὃν ἡ αἰφνῆδιος σιγὴ ἐπέτρεψε ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς διακοπέσεως συνδιαλέξεως.

— Τίποτε... Μεγαλειότατε... τίποτε...

— Τί ἔχεις, Βελαίρ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰασπῖνος τὸν νέον ὅστις ἐκλονίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

— Δὲν μ' ἔκραξε κάποιος, νομίζω ; ἠρώτησεν ὁ μουσικός μὲ φωνὴν ἐναγώνιον βλέπων ἀπλανῶς καὶ προσπαθῶν ν' ἀκροασθῇ μυστηριώδη τινὰ πρόσκλησιν.

— Ὅχι, ἀπήνησεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Ὅθ' ἐκουράσθη αὐτὸς ὁ νέος, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Πάσχει, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Δι' εὐσπλαγγίαν ! ἐπιθύρουν ὁ Βελαίρ πρὸς τὸν Ἰασπῖνον ὅστις ἔθλιβε τὴν χεῖρά του, ἐνέργησε ν' ἀναχωρήσῃ ! Σοῦ λέγω ὅτι κάποιος μ' ἐφώναζεν.

— Ὁ κύριος Βελαίρ τῷ ὄντι φαίνεται πάσχων, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ ἐπίσκοπος ὑψηλοφώνως. Νομίζω ὅτι ἂν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα ...

— Πηγαίνετε ν' ἀναπνεύσετε, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαίρ ἐχαιρέτισεν ὡς ἄνθρωπος μεθυσιμένος καὶ κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ, ἐξῆλθε δὲ τῆς οἰκίας μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένας, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἀναπνέων τὴν πνοὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, δροσιζομένου ἤδη παρὰ τῆς θυέλλης.

— Ἐλησμόνησε τὴν κιθάραν του, εἶπεν ὁ βασιλεὺς χαίρων διότι ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ψαύσῃ τὸ προσφιλὲς ὄργανον, ἀλλὰ ψάλλει πολὺ ὦραϊα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀκούσω ἐκ νέου. Καὶ σεῖς ὅμως, μαρκησία, διατί εἰσαθε τὸσον ὠχρά ;

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη· ὠμοίαζε μὲ ἀγαλμα ἐκ νεκροῦ· ὁ τρόμος εἶχε καταβάλλει ἐν ἐκυτῇ πάντα λογισμὸν, πᾶσαν αἵσθησιν.

— Θεέ μου !.. ἐπανελάμβανε νοερῶς, Θεέ μου !.. Θεέ μου !..

Ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασεν· αἱ χεῖρες τῆς κυρίας Μαιντενῶν ἦσαν παγεραὶ ὡς ἐκ μαρμαῤου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰρωνικῶς, ὅλοι ἐδῶ ἀπόψε φέρονται πολὺ ἀλλοκότως. Θέλετε νὰ προσκαλέσω τὴν δεσποινίδα Βαλιέν ;

Ὁ Ἰασπῖνος ἤνοιγε τὴν θύραν ὅπως φωνάζη.

— Θὰ σὰς στείλω τὸν ἰατρὸν, εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλεὺς. Χαίρετε· εἶνε περασμένη ἡ ὦρα τοῦ δείπνου μου. Ἐλθετε, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε, ἔλθετε !..

Καὶ μετὰ τοὺς παραδόξους τούτους λόγους, εἰς οὓς συνοψίζοντο πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντυπώσεις του, ὁ βασιλεὺς ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καταλιπὼν τὴν μαρκησίαν ὑπὸ τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τῆς αὐρίου. Ἐν τῇ δυσπιστίᾳ του δὲ παρελάμβανε μεθ' ἐαυτοῦ καὶ τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις ἀπηλπίζετο, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ.

Μόνη τέλος πάντων ἀπομείνασα, δυναμένη ν' ἀφήσῃ διέξοδον ἐλευθέραν εἰς τὸν πρὸ ἡμισείας ὥρας ἀποπνίγοντα αὐτὴν λυγμὸν, ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας ἐναγωνίως καὶ ἀνέκραξε βλέπουσα ἕνα Ἐσταυρωμένον :

— Θεέ μου ! σῶσέ μου μόνον τὴν τιμὴν.

Ἡ Νανὼν διήνοιξε τὴν θύραν μυστηριώδης δὲ καὶ μὲ ὄμματα φλογερὰ ἔνευε πρὸς τινὰ ἐξωθεν ἰστάμενον.

— Ἐλθετε, εἶπεν αὐτῷ, ἡ κυρία εἶνε μόνη.

Ἡ μαρκησία στραφεῖσα εἶδεν ἐμφανιζομένην εἰς τὴν θύραν τὴν ἀπαθῆ μορφήν τοῦ βᾶν Γκράφτ.

— Τί εἶνε πάλιν; ἐπιθύρουν ἔντρομος ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει αὐτοῦ εἰς τοιαύτην ὥραν.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἐπλησίασε βραδέως.

— Τὸ γαμήλιον δῶρον τοῦ Γουλιέλμου! εἶπεν.

Καὶ προσέφερε πρὸς τὴν μαρκησίαν κύλινδρον ἐσφραγισμένον διὰ τῶν οἰκοσήμεων τοῦ Νασσῶ καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ μαρκησία συγκεκινημένη, ἀποροῦσα, συνέτριψε τὰς σφραγίδας καὶ ἤνοιξεν αὐτόν. Τρία ἔγγραφα ἐξέφυγον ἀπὸ τοῦ κύλινδρου καὶ τὰ τρία ἦσαν γεγραμμένα διὰ χειρὸς τοῦ Λουβοῦ καὶ φέροντα τὴν ὑπογραφήν του.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν μόλις ἀνέγνωσεν ὀλίγας γραμμὰς ἐξ αὐτῶν. Τὸ μέτωπόν της ἤθριασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξηκύντισαν φλόγας καὶ ἐν τῇ ἐκκρήξει τῆς χαρᾶς τῆς ἀνέκραξεν:

— Εὐχαριστῶ, Γουλιέλμου! Νανῶν, νὰ ἀναγγεληθῇ πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι κατὰ ἔχω νὰ τοῦ εἶπω ἀπόψε. Ἄν πρόκειται νὰ καταστραφῶ, τοῦλάχιστον δὲν θὰ πέσω μόνη.

Καὶ ἀνεζήτησε τὸν βᾶν Γκράφτ ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ ἐγκαρδίως· ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ο'

ΝΙΚΗ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

Ἦτο ἡ τετάρτη ὥρα τῆς πρωίας. Ἡ θύελλα τῆς νυκτὸς εἶχεν ἤδη καθαρῶς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὸ ὠχρὸν ἀκόμη στερῶμα ἐξετείνοντο μόνον μακρὰί τινες νεφέλαι ὡς λευκὸν διαφανὲς δίκτυον, ὅπισθεν τοῦ ὁποῦ ἐκυκλοφορεῖ ἡ ζωὴ τοῦ σύμπαντος.

Τὰ δένδρα ἀνήγειρον τοὺς λουστέντας αὐτῶν κλώνας. Ἀπὸ τῶν λειμώνων καὶ τῶν δασῶν ἀνεδίδετο τὸ ἄρωμα τῶν ἡνωθισμένων χόρτων.

Τὸ πᾶν ἐγάλα καὶ ἡγαλλία ἐν τῇ φύσει καὶ τὸ ὀκνηρὸν πτηνὸν καὶ ὁ ἐργατικὸς θειριστῆς καὶ ὁ κύων ὁ σκιρτῶν ἀναμέσον τῶν φυτειῶν ἰχνηλατῶν τοὺς ἐπισημένους νεοσοῦς.

Ἀμαξὰ συρομένη παρὰ δύο ἐξαίρετων ἵππων ἔτρεχε θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς ἀγούσης εἰς Βερσαλλίας ὁδοῦ. Οἱ ἵπποι ἐξέπεμπον φλόγας ἐκ τῶν μυκτῆρων καὶ ὁ κύριος τῆς ἀμάξης ἐξέπεμπε φλόγας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν κεκρυμμένων ὑπὸ πυκνὰς ὄφρως.

Ὁ Λουβοῦ παρεσκευάζε τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας· πλησίον του ἔκειντο σημειώσεις καὶ ἔγγραφα ἐφ' ὧν εὕρισκεν ἐπίσταται καὶ ῥίψη ἐν βλέμμα, ἐνῶ ὠδήγει ἐνταυτῶ τοὺς ἵππους.

— Λοιπόν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὁ πόλεμος θὰ ἐκτραγῆ ἀπὸ τέσσαρα ταύτοχρόνως μέρη, πόλεμος οἶον ἡ Εὐρώπη δὲν εἶδεν ἄλλοτε. Σήμερον θὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κατινά· θὰ μάθω τὰ παράπονα καὶ πιθανῶς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἑλβετῶν. Θὰ πέμψω εἰς τὸν στρατάρχην ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὰς ἐχθροπραξίας εἰς τὸ Παλατινάτον διὰ τινος πυρπολήσεως,

παρὰ τῆς Γρέθης, παραδείγματος χάριν. Θ' ἀποβιβάσω δισχιλίους ἀνδρας εἰς Ἴρλανδίαν. Καὶ τὸ τετραπλοῦν αὐτὸ ἡφαιστειὸν θὰ ἐρευγῆται λάβαν ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἔτη.

Τὴν μεσημβρίαν θὰ ὑπάγω εἰς τὸν βασιλέα. Ἄν μ' ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ὑποσχέσεως τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσα, θὰ ἐπιτύχω ἀναβολὴν· ἂν μοῦ τὴν ἀρνηθῆ καὶ ἐρεθισθῆ θὰ ἐπιληφθῶ ἀμέσως τοῦ ζητήματος τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους καὶ αὐτὸ θὰ ἐπικρατήσῃ παντὸς ἄλλου· εἶμαι βέβαιος. Ἡ δὲ μαρκησία ἂν μὲ ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον, ἂν ἐπαρθῆ διὰ τὴν περὶ αὐτῆς σιωπὴν μου καὶ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ἤπταν, ἂν γινώσκουσα τὸν θάνατον τοῦ μόνο ἀνδρὸς ὅστις ἠδύνετο νὰ τὴν προδώσῃ μὲ προσκαλῆσῃ ν' ἀποδείξω τὴν κατηγορίαν μου, ἄς τρέμη! Μοῦ μένει ἐν τελευταίον μέσον, μέσον ἀλάνθαστον! Εἶνε τὸσον φοβερόν, ὥστε, ἐπιτηδῆς τὸ ἐφύλαξα μέχρι σήμερον. Ἄλλ' εἰς τοὺς ἀπέλιπιδας ἀγῶνας ὁ ἀσθενέστερος ἀμύνεται ὅπως ἢμπορεῖ, οὐχὶ σπανίως δὲ ἡ ἐπιτυχία προέρχεται ἐκ τῆς ἀπελπισίας. Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Λουβοῦ περιστέλλων τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων του διότι εἰσῆρχετο ἤδη εἰς Βερσαλλίας ἐρήμους κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἡ μαρκησία δὲν θὰ γινώσκῃ τὸν θάνατον τοῦ παραλυτικοῦ· θὰ τρέμη πρὸ τοῦ βλέμματός μου καὶ θὰ μ' εὐγνωμονῆ διότι τηρῶ σιγὴν. Αὐτὴ θὰ ἰκετεύσῃ τὸν βασιλέα νὰ μὴ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του. Ἐγὼ θὰ παράσχω εἰς αὐτὴν ἐκδούλευσιν καὶ θὰ φανῶ γενναῖος!

Καὶ περατώσας οὕτω τὴν διατύπωσιν τοῦ λογισμοῦ του ὁ Λουβοῦ ἀφέθη στιγμιαίως εἰς τὴν ζοφερὰν ἐκείνην καὶ ἄφωνον ἰλαρότητα, ἥτις τόσον σπανίως ἐφώτιζε τὴν συννεφωμένην μορφήν του.

ᾨδήγησεν ἐπιδεξιῶς τοὺς ἵππους καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἀμαξάν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου.

Μόλις δὲ παρέδωκε τοὺς χαλινούς εἰς τοὺς θεράποντάς του καὶ στίφος ἀνθρώπων ἀπαισίων τὴν ὄψιν τὸν ἐπλησίασεν εὐσεβάστως.

Ἀνεγνώρισε τοὺς εὐνοούμενους αὐτοῦ κατασκόπους· ἐκείνους οὐς ἀπὸ τῆς προτεράϊας εἶχεν ἐξαποστείλει ἐπὶ τὰ ἰχνητῶν Γεράρδου καὶ τοῦ Ἰασπίνου καὶ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον κατορθώσει νὰ εἰσδύσουν καὶ μέχρι τῶν ἐν Βερσαλλίαις ἀνακτόρων.

Ἐτοιμος εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐπιτηδεῖως γινώσκων νὰ περιορίσῃ τὴν περιτολογίαν τῶν ἀπαντήσεων ἔμαθε μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ Ἰασπίνος εἶχε μεταβῆ δρομαῖος παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ συναντήσῃ αὐτόθι τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ Βελαῖρ ἔψαλεν, ὅτι ὁ Γεράρδος ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του δὲν εἶχε δεχθῆ οὐδενὸς τὴν ἐπίσκεψιν εἰμῆ τοῦ βᾶν Γκράφτ, ὅτι οὐδεμίαν ἐπιστολήν, οὐδεὶς ταχυδρόμος, οὐδεὶς ἐπισκέπτης εἶχε φθάσει ἐκ Παρισίων εἴτε διὰ τὸν Ἰασπίνον, εἴτε διὰ τὸν Γεράρδον, ὅτι τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν εἰσαχθῆ κρυφίως παρὰ

τῇ μαρκησίᾳ. Τὸν Δεβῶτ οὐδεὶς εἶδεν οὔτε ἐν Βερσαλλίαις, οὔτε ἐν Παρισίοις.

— Καλῶς, ἐσυλλογίσθη ὁ Λουβοῦ. Ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς δὲν θὰ προβῆ εἰς κανὲν διάβημα, ὅπως εὐλόγως ὑπέθετον. Κρύπτεται ἔντρομος εἰς καμμίαν κρύπτῃν καὶ θὰ ἐμφανισθῆ μόνον ὅταν νομίσῃ ὅτι ἡ ὀργή μου ἐπραῦνθη. Οἱ τοιούτου εἶδους ἀνθρωποὶ δὲν μνησικακοῦν προκειμένου περὶ τοῦ συμφέροντός των. Εἰς Παρισίους ἀφῆσα διαταγὴν καὶ ἐδῶ θ' ἀφήσω τοιαύτην νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι καλῶς ὅταν θὰ παρουσιασθῆ, νὰ τὸν παρηγορήσουν, νὰ τοῦ κινήσουν τὴν ὄρεξιν μὲ κανὲν νέον δέλεαρ. Ἀργὰ ἡ γρήγορα θὰ κατορθώσω ν' ἀπαλλαγῶ αὐτοῦ. Τὰ πάντα λοιπὸν κατὰ τοῦτο βαίνουνσι κατ' εὐχὴν. Μόνος ὁ βᾶν Γκράφτ ἐκείνος μὲ ἀνησυχεῖ ὅπως οὖν. Προαισθάνομαι κίνδυνον κρυπτόμενον ὑπὸ τὴν ἀπαθῆ ὄψιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Πόθεν ἤρχετο ὁ κύριος βᾶν Γκράφτ; ἠρώτησε τὸν ἀρχηγὸν τῶν κατασκόπων.

— Ἀπὸ τῆς ἐν Σαῖν-Κλοῦ οἰκίας του. Διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου Λαβερνῆ. Ἀκόμη ἐκεῖ εὐρίσκειται.

— Εἶχε φθάσει δι' αὐτὸν τὴν ἡμέραν καμμία ἐπιστολή, κανὲν ἀντικείμενον πρὸς παραλαβὴν του;

— Τίποτε ἄλλο εἰμῆ μερικοὶ ἰχθῦς καὶ ὀλίγα θηράματα.

— Ἐντὸς ἐνὸς ἰχθύος ἡ μιᾶς δορκάδος πολλὰ πράγματα ἢμποροῦν νὰ εἶνε κρυμμένα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λουβοῦ σκυθρωπός. Ἀλλὰ πρὸς τι νὰ πλάττω χιμαίρας, ἐπανέλαβεν ὁ Λουβοῦ· ὁ ἄξιστος αὐτὸς Ὀλλανδὸς πιθανὸν νὰ μετέβῃ εἰς τὴν μαρκησίαν ἢ εἰς τὸν κύριον Λαβερνῆ διὰ νὰ θρηνηλογῆσῃ πάλιν περὶ τῆς ἀμφιβόλου αὐτοῦ πατρότητος.

Αἴφνης νέα ἰδέα, νέα ὑπόψις ἐπήλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του.

— Μήπως ἐφάνη εἰς τὴν ἐν Σαῖν-Κλοῦ οἰκίαν του ἢ εἰς τὰ περίξ αὐτῆς νὰ περιπολῆ ἕνας ἀνθρώπος ὑψηλός, μονόφθαλμος; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Λουβοῦ ἡσύχασεν ἐντελῶς τότε.

— Μὴ παύσετε, εἶπε, ν' ἀγρυπνήτε ἐπὶ τῶν οἰκιῶν τὰς ὁποίας σὰς ὤρισα. Παρακολουθεῖτε πανταχοῦ τὸν ἐπίσκοπον, τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὸν Ὀλλανδόν· παρακολουθεῖτε ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας καὶ ὅσους ἔρχονται νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶσιν. Συλλαμβάνετε ὅλας τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ διαβιβαζόμενα ἀντικείμενα. Τὴν αὐτὴν ἐπιτήρησιν νὰ ἐκτελήτε καὶ ὡς πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. Πηγαίνετε!

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν τῷ ἰσογειῷ σπουδαστήριόν του.

— Βεβαίως! εἶπε τρίβων φαιδρῶς τὰς χεῖρας, ἡ σημερινὴ θὰ εἶνε ὡραία ἡμέρα· προετοιμάζεται λαμπρὰ μάχη. Ἡ μαρκησία εἰδοποιηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἰασπίνου οὐδὲν ἔκαμε κίνημα ὅπως ἀποκρούσῃ τὸ θανατηφόρον τραῦμα, τὸ ὁποῖον κατ' αὐτῆς καταφέρει. Ὁ βασιλεὺς πρέπει ν' ἀναμένῃ ἐναγωνίως ἄς τὸν ἀφήσω νὰ ὑποφέρῃ, θὰ μοῦ εὐγνωμονῆ περισσότερον, ὅταν θὰ

τὸν ἀνακουφίσω. Ὅταν ἔχη νὰ διεξαγάγῃ τέσσαρας πολέμους ὁ βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ σκέπτηται περὶ γάμων· καὶ ὅταν ὑφίσταται ἡ ἀπειλὴ τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ μαρκησία δὲν θὰ ἐπιμένῃ διὰ τὴν διακῆρυξιν τοῦ συνοικεσίου τῆς. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια! Ἔχω ἐξ ὧρας καιρὸν πρὶν νὰ ἐπιχειρήσω τὴν μάχην. Ἄς περιποιηθῶμεν τὸ σῶμα, ὅπως λέγει ὁ Σερῶν.

Προσεκάλεσε τὸν ὑπρέτην του, ὅστις μεταβὰς ἐκόμισε τὸν δίσκον καὶ τὴν πηλίνην φιάλην τὴν τοποθετουμένην κατὰ πᾶσαν προίαν ἐπὶ τῆς ἐστίας, πλησίον τοῦ Λουβοᾶ.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπρέτης ἠτοιμάζετο νὰ χύσῃ τὸ ὕδωρ τῆς Φόρξης, εἰς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ βασιλέως εἰσῆλθε καλπάζων εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Λουβοᾶ ἀναγνωρίσας τὴν βασιλικὴν οἰκοστολήν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον. Ὁ ἀκόλουθος ἰδὼν αὐτὸν τὸν ἐχαιρέτισε, χωρὶς νὰ κατέλθῃ τοῦ ἵππου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Λουβοᾶ.

Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ἀφίππευσε τότε καὶ πλησιάσας εἰς τὸ παράθυρον ἀπήντησεν:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σᾶς περιμένει, Ἐξοχώτατε.

— Τόσον ἐνωρίς; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ ἔκπληκτος.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἠγέρθη κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου, ἦλθα δὲ καὶ πρότερον ἐδῶ πρὸς ἀναζήτησίν σου, ἀλλὰ δὲν εἴχετε φθάσει ἀκόμη ἐκ Παρισίων.

— Ἀναγγεῖλατε εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι θὰ μεταβῶ ἀμέσως παρ' αὐτῶ.

— Ἔχω διαταγὴν νὰ περιμένω καὶ νὰ σᾶς συνοδεύσω, Ἐξοχώτατε.

— Ἄ! ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ: τότε πηγαίνομεν μαζί.

Ἐλαβε τὸν πῖλόν του, ἐζώσθη ὁ ἴδιος τὸ ξίφος του, ἔρριψε βλέμμα τεταραγμένον εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἐδίστασεν, ἀλλὰ παρακινούμενος ἐκ τοῦ γαληνίου καὶ περιέργου βλέμματος τοῦ νεανίου:

— Ἄς ὑπάγωμεν! εἶπεν.

Καὶ κατῆλθε τὰς βαθμίδας. Ὁ ἀκόλουθος ἵππευσε καὶ παρηκολούθησεν αὐτόν.

— Τί σημαίνει ἄρα γε αὐτὴ ἡ ζέσις τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἐργασίαν; ἐσκέπτετο ὁ Λουβοᾶ καθ' ὁδόν.

Εἰσῆλθεν εἰς τ' ἀνάκτορα. Εἰς ὑπαξιωματικὸς τῶν φρουρῶν περιεπάτει εἰς τὸν διάδρομον· σιγὴ καὶ ἐρημία ἐπεκράτει εἰς τὸ ἀπέραντον κτίριον.

Ὁ Λουβοᾶ εἰσῆλθε τόσον περίφροντις εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως, ὥστε δὲν εἶδε ἕνα λοχαγὸν τῶν φρουρῶν καθήμενον εἰς τὸν προθάλαμον.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἦτο ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφύαν, ρεμβός. Ἐστράφη ἐν τάχει ἀκούσας κρότον βημάτων ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος ἦτο σφόδρα ἠλλοιωμένον καὶ ὠχρότατον· ἦτο ἠλλοιωμένον δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐγίνωσκον

νὰ μαντεύωσι τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐχεμύθου ἐκείνης φυσιογνωμίας, ἐξ αὐτῶν δὲ εἰς ἦτο καὶ ὁ Λουβοᾶ.

— Πολλὴν ἐντύπωσιν θὰ τοῦ ἔχει κάμει ἡ χθεσινὴ ὑποχρέωσις, ἐσκέφθη ὁ ὑπουργός, καὶ δὲν θὰ ἐκοιμήθῃ τὴν νύκτα.

— Καλημέρα, κύριε Λουβοᾶ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ πραεῖαν. Καθήσατε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λουβοᾶ ἔμελλε νὰ καθήσῃ ἡ θύρα τῶν ἐσωτερικῶν δωματίων ἠνοιχθῆ καὶ ἐνεφανίσθῃ ἡ μαρκησία ἐν αὐστηρᾷ περιβολῇ.

Μετὰ τὰς ὑποκλίσεις τῆς ἐθιμοτυπίας ὁ Λουβοᾶ, ὅστις οὐδὲν ἐνόησε, εἰμὴ ὅτι κατὰ ἐκτακτὸν παρεσκευάζεται, ἀνέμεινεν ἐκ νέου τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως. Ἡ μαρκησία ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ παράθυρον μὲ τὸ αἰώνιον κέντημά της ἀνὰ χεῖρας.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐσθεσμένην ἐννοεῖται οὖσαν ἐν μηνὶ Ἰουλίου καὶ ἤρχισε νὰ μετακινή τοὺς ἐν αὐτῇ ἀθίκτους δαυλοὺς.

— Τί θὰ συμβῆ ἄρα γε; εἶπε καθ' αὐτὸν ὁ Λουβοᾶ.

— Ἄς ἐργασθῶμεν, παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἀίφνης ὁ βασιλεὺς ὡς νὰ ἀφυπνίζετο διὰ μίαν.

— Ἄλλὰ, Μεγαλειότατε, δὲν ἔχω τὰ ἔγγραφα· ἐνόμιζον ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μὲ προσεκάλει μόνον διὰ τινὰ κατεπεύγουσαν ἀνακοίνωσιν.

— Εἶνε ἀληθές, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐγγράφων προκειμένου περὶ γενικῶν θεμάτων. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὰς ἰδέας, ἃς σᾶς ἀνέπτυξα προχθὲς ἐπὶ σοβαροῦ τινος ζητήματος... περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης ἐν Εὐρώπῃ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ θαρραλέως, διότι ἡ συνδιάλεξις ἐπιπτεν οὕτω ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ προετοιμασθέντος παρ' αὐτοῦ πεδίου.

— Καὶ θὰ ἐσκέφθητε ἀναμφιβόλως; ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς ἀπαθῶς.

— Πολύ, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τί συνεπεράνατε;

— Ὅτι ἡ εἰρήνη εἶνε ὠραῖον καὶ εὐγενὲς ὄνειροπόλημα ἄξιον ν' ἀπασχολήσῃ τὴν μεγαλόφροναν ψυχὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Δόξαι τῶ Θεῶ.

— Ἄλλ' εἶνε μόνον ὄνειροπόλημα, Μεγαλειότατε!

— Διατί; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐγειρών τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν Λουβοᾶ.

— Ἰδοὺ ἡ στιγμή, ἐσυλλογίσθη αὐτός, νὰ ἐξηγηθῶ εὐκρινῶς, κατ' εὐτυχίαν μου παρέχουν ἀφ' ἐαυτῶν τὸ προσιμὸν ἀναμφιβόλως θὰ κερδήσω τὴν μάχην! Μεγαλειότατε, ἐξηκολούθησεν ὑψηλοφώνως, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀγαπᾷ βεβαίως ἐμμανῶς τὸν πόλεμον, ἀγαπᾷ ὅμως τὴν δόξαν καὶ τὸ συμφέρον τῆς. Ἄν ἀποδείξω εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἡ εἰρήνη καταστρέφει ἐνταυτῶ τὸ συμφέρον καὶ τὴν δόξαν...

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε, εἶπε ἀποφασιστικῶν σαματήσαντα τὰς φράσεις ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Λουβοᾶ, ὅστις διεῖδεν ἐν αὐτῶ ἄμεσον πρόκλησιν.

— Τότε, ἀπήντησε μετὰ πικρίας, δὲν θὰ κοπιᾶσω παραθέτων εὐγλωττα ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ θὰ εἶπω ξηρῶς εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἡ εἰρήνη εἶνε ἀδύνατος.

— Ἀποδείξατέ μοί το, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο σᾶς προσεκάλεσα σήμερον.

Ὁ Λουβοᾶ μετὰ τὸ δεύτερον τοῦτο κτύπημα ἠσθάνθη τὴν ὑπόκωφον ὀργὴν τοῦ κυρίου του, ἀποδίδων δὲ κατὰ τὴν συνθήειάν του αὐτὴν εἰς δολίαν τινὰ ἐνέργειαν τῆς μαρκησίας, ἐξετόξευσε κατ' αὐτῆς βλέμμα ἀπειλητικόν, τὸ ὅποιον ἠσθάνθη ἐκείνη, χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃ καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὅζυ ὡς ἐγχειρίδιον.

— Ὅθ' ἀποδείξω εὐκολώτατα, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ μετὰ παρησσίας. Ὁ πόλεμος εἶνε ἀνάγκη δι' ὅλους τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης: ὅλοι θέλουν νὰ ἐκδικηθῶν διὰ μίαν προσβολὴν, νὰ ἐπανακτήσουν ἐπαρχίαν τινὰ, ὅλοι μισοῦν ἡ φοβοῦνται τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Νομίζετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς φοβερᾶς ἀπαθείας του.

— Ἀμφιβάλλει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λουβοᾶ. Ἐχομεν καμμίαν ἀφορμὴν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν φιλίαν τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας, ὅστις ὀπλιζεὶ καὶ αὐτὰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδιά τοῦ Κράτους του διὰ νὰ φονεύωσι τοὺς ἐν τῇ πορείᾳ καθυστεροῦντας στρατιώτας τοῦ στρατοῦ μας; Μήπως εἶνε φίλος μας ἐνθερμὸς ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος, ὁ φονεὺς τῶν Βίτ, τῶν ἡμετέρων συμμάχων, ὁ ὑποκινητὴς τοῦ συνδέσμου τῆς Αὐγούστης, ὁ προστατὴς τῶν διαμαρτυρομένων;...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οἰονδήποτε μῖσος ὑποχωρεῖ ἀπέναντι ἐντίμου συμβιβασμοῦ.

— Συμβιβασμοῦ!... εἶπεν ὁ Λουβοᾶ σχεδὸν χλευαστικῶς, συμβιβασμοῦ μὲ τοιοῦτους ἐχθρούς!

— Διατί ὄχι; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐνόμιζα ὅτι σᾶς ἐξήγησα σαφῶς τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου προθέσεις μου.

— Ὡ! Μεγαλειότατε! αἱ προθέσεις δὲν ἀκροῦσιν εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Ἄλλ' ἡ θέλησίς μου; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, οὐ οἱ φωτεινοὶ ὀφθαλμοὶ διεστάλησαν, ἡ θέλησίς μου δὲν ἀρκεῖ;

— Μεγαλειότατε...

— Σᾶς κατέστησα γνωστὴν τὴν θέλησίν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μονάρχης, ὀρθούμενος μετὰ μεγαλοπρεπείας.

— Ἡ θέλησις ἀπέναντι θελήσεως ἰσχυροτέρης, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ ὠχρίων, εἶνε ἐπίσης ἀνίσχυρος ὅσον καὶ ἡ πρόθεσις.

Ὁ βασιλεὺς ἐφρικίασεν, ἡ μαρκησία εἶδεν εἰς τὴν μορφήν του τὰ προσιμὰ φοβερᾶς θυέλλης. Ἐν τούτοις κατευνασθεῖσα δι' ὑπερανθρώπου ἰσχύος ἡ ὀργή του δὲν ἐξερράγη.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐπεχειρήσατε τὸν συμβιβασμὸν καὶ ἀπετύχητε ;

— Βεβαίως ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος κατὰ χρώμενος τὴν μακροθυμίαν τοῦ βασιλέως.

(Ἐπεται συνέχεια.)

BRKMANN-SATRIAN

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Α'

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 18... πρῶταιν τινα, ἐνῶ ἐκοιμώμην βαθέως ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Κόκκου, ἐν Τυβίγγῃ, ὁ γέρον Γεδεὼν Σπέρβερ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου φωνάζων :

— Χαῖρε, Φρίτζ ! . . . σὲ ὀδηγῶ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ, δέκα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ . . . Τὸ γνωρίζεις τὸ Νιδέκ, τὴν ὠραιότεραν ἀρχοντικὴν διαμονὴν τῆς χώρας . . . τὸ ἀρχαῖον μνημεῖον τῆς δόξης τῶν προγόνων μας !

Σημειωτέον ὅτι εἶχα νὰ ἴδω τὸν σύζυγον τῆς τροφοῦ μου Σπέρβερ, πρὸ δεκαεξέτων, ὅτι ἡ γενεὴ αὐτοῦ εἶχε καλύψει ὅλον τὸ πρόσωπόν του, ὅτι γιγαντιαῖος σκοῦφος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἔκρυπτε τὸ μέρος ὅπερ ἡ γενεὴς ἄφινε τυχὸν ἐλευθέρον, καὶ ὅτι εἶχε τοποθετήσῃ τὸν φανὸν του ὑπὸ τὴν ρίνα μου...

— Ἐν πρώτοις, ἀνέκραξε, ἄς προχωρῶμεν μετὰ τάξεως. Τίς εἴσθε ;

— Τίς εἶμαι ; . . . Πῶς ; δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Γεδεὼνα Σπέρβερ, τὸν κυνηγὸν τοῦ Μέλανος Δάσου ; Ἀχάριστε ! . . . ἐμέ, ὅστις σὲ ἀνέθρεψε . . . ἐμέ, ὅστις σὲ ἐδίδαξε πῶς νὰ στήνης παγίδα εἰς τοὺς λύκους, πῶς νὰ παραφυλάττης τὴν ἀλώπεκα εἰς τὸ δάσος, πῶς νὰ διευθύνῃς τοὺς σκύλους ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἐλάφου ! . . . Ἀχάριστε . . . καὶ δὲν με ἀναγνωρίζεις ; . . . παρατήρησον τὸ ἀριστερόν μου αὐτίον, τὸ ὁποῖον εἶναι παγωμένον !

— Πολὺ καλὰ . . . τὸ ἀναγνωρίζω . . . καὶ τώρα ἄς ἀναγκαλισθῶμεν.

Ἐνηγκαλισθῆμεν τρυφερῶς ὁ δὲ Σπέρβερ, ἀπομάσσων διὰ τῆς δεξιᾶς τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του, ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζεις τὸ Νιδέκ ;

— Βεβαίως, ἐκ φήμης . . . Τί κάμνεις ἐκεῖ ;

— Εἶμαι πρῶτος ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κυρίου κόμητος.

— Καὶ ἐκ μέρους τίνας ἔργασαι ;

— Τῆς νεαρᾶς κομῆσης Ὁδηλίας.

— Καλὰ . . . πότε ἀναχωροῦμεν !

— Ἀμέσως ! Πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ὁ γέρον κόμης ἀσθενεὶ βαρέως, ἡ δὲ κόρη του με παρεκάλεσε νὰ μὴ χάσω στιγμὴν . . . τὰ ἄλογα εἶναι ἔτοιμα.

— Ἀλλά, φίλτατε Γεδεὼν, δὲν βλέπεις τί καιρὸς εἶναι ; ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν χιονίζει ἀκαταπαύστως.

— Ἐλα, ἔλα ! φαντάσου ὅτι πηγαίνεις εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ ἀγριοχοίρου.

Βάλε τὴν γούνα σου, δέσε τοὺς πτερνίστηρας, καὶ ἐμπρός ! Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω ὀλίγον πρόγευμα.

Ἐξήλθεν.

— Ἄ ! προσέθηκε, στρεφόμενος ἐκ τῆς θύρας : σκεπασθῆτε καλὰ !

Καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα.

Οὐδέποτε ἠδυνήθην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸν γηραιὸν μου φίλον· παῖς ἔτι ὢν, ὑπήκουον εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τῆς κεφαλῆς του ἢ τῶν ὤμων του . . . Ἐνεδύθην ὅθεν, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ τὸν ἀκολουθῆσω εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

— Ἐ ! τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ με ἄφινε νὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς. Καταβρόχθισε τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ χοιρομηρίου, ἄς χαιρετίσωμεν τὴν φιάλην αὐτὴν καὶ ἐμπρός . . . διότι τὰ ἄλογα ἀνυπομονοῦσι . . . ἔδεσα τὸν ὀδοιπορικόν σου σάκκον εἰς τὸ ἄλογόν μου.

— Πῶς ; τὸν ὀδοιπορικόν μου σάκκον ;

— Μάλιστα· πρέπει νὰ μείνης μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸ Νιδέκ· εἶναι ἀνάγκη θὰ σοῦ ἐξεγῆσω τὴν αἰτίαν εἰς τὸν δρόμον.

Εἰσήλθομεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθανον δύο ἔφιπποι ὀδοιπόροι· ἐφαίνοντο κεκμηκότες· αἰσιαγόνες τῶν ἵππων τῶν ἦσαν λευκαὶ ἐξ ἄφρου. Ὁ Σπέρβερ, ὅστις ἠγάπα ὑπερβολικῶς τοὺς ἵππους, ἐξερράγη εἰς κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— Τί ὠραῖα ζῶα . . . τί εὐκίνησια . . . ἀληθινὰ ἐλάφια ! . . . Εὐθύς, Νικολσων, ρίξε σκέπασμα εἰς τὴν ράχιν των . . . ἡμποροῦν νὰ κρυώσουν.

Οἱ ὀδοιπόροι, πεπιτυλιγμένοι εἰς σισύρας ἐξ ἀστρακάν, διήλθον πλησίον ἡμῶν· ἐνῶ ἐθέτομεν τὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβολέα παρετήρησα μόνον τὸν μακρὸν μέλανα μύστακα τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν, καὶ τοὺς μέλανας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐκτάκτως λάμποντας.

Εἰσήλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ ἵπποκόμος ἐκράτει τὰ ἡνία τῶν ἵππων· μὰς νῆχθη κατευθύνον, καὶ μὰς προέπεμψεν.

Ἀνεχωρήσαμεν.

Μετὰ δεκάλεπτον πορείαν, εἶχομεν διέλθει τὰς τελευταίας τῆς Τυβίγγης οικίας.

Ἦρχε νὰ ὑποφώσκῃ ἡ αὐγή. Πρὸ ἡμῶν δὲν ἐφαίνετο οὐδὲν ἴχνος ὁδοῦ ἢ ἀτραποῦ. Μόνοι ἡμῶν συνοδοιπόροι ἦσαν οἱ κόρακες τοῦ Μέλανος Δάσου, οἵτινες ἐξήπλουν τὰς κυρτὰς αὐτῶν πτέρυγας ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ὁ Γεδεὼν ἐκάπαζεν ἐμπρός, συρίζων ὁσάκις δὲ ἐστρέφετο πρὸς με, ἔβλεπον διαυγῆ ὕδατος σταγόνα λάμπουσαν κατὰ τὴν ἄκραν τῆς γροπῆς του ρινός.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, βραδύνων τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἤρχισε νὰ συμβαδίζῃ μετ' ἐμοῦ.

— Φρίτζ, μοι εἶπε σοβαρῶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃς τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδίου μας.

— Αὐτὸ ἐσκεπτόμην καὶ ἐγώ.

— Καὶ πολὺ περισσότερο, καθ' ὅσον

πολλοὶ ἰατροὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν κόμητα.

— Ἄ !

— Μάλιστα . . . οἱ ἐκ Βερολίνου ἐξήταζον μόνον τὴν γλώσσαν τοῦ ἀσθενοῦς· οἱ ἐξ Ἑλβετίας παρετήρουν ἀπλῶς τὰ οὐρά του· ἄλλοι ἐκ Παρισίων δὲν ἐπρόσεχον παρὰ εἰς τὴν ὄψιν του. Ὅλοι ὁμως ἀνεχώρησαν ἀπρακτοί, πλουσιοπαρόχως πληρωνόμενοι διὰ τὴν ἀμάθειάν των.

— Διάβολο ! πῶς μὰς μεταχειρίζεσαι !

— Δὲν τὸ λέγω δι' ἐσέ· ἐγὼ σὲ ὑπολήπτομαι, καὶ ἂν τυχὸν ἔσπαζα τὸ ποδάρι μου, θὰ ἐμπιστευόμην εἰς σὲ περισσότερον, παρὰ εἰς ἄλλον ἰατρόν. Ἀλλά, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σώματος, δὲν ἤυρατε ἀκόμη τὸ κατάλληλον τηλεσκόπιον διὰ νὰ ἰδῆτε τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα.

— Τίς ἤξεύρει ;

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ καλὸς Γεδεὼν με προσέβλεψε μετὰ δυσπιστίας τινός.

— Μὴ εἶνε καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ; ἐσκέπτετο.

Προσέθηκε δὲ μεγαλοφώνως·

— Ἐὰν ἔχῃς ἓνα τέτοιο τηλεσκόπιον, εἶνε καιρὸς νὰ τὸ βάλλῃς εἰς ἐνέργειαν, διότι ἡ ἀσθένεια τοῦ κόμητος εἶνε ἐσωτερικὴ, τρομερὰ ἀσθένεια, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με τὴν λύσσαν. Καὶ γνωρίζεις, ἀναμφιβόλως, ὅτι ἡ λύσσα ἀναφαίνεται μετὰ ἐννέα ὥρας, ἐννέα ἡμέρας ἢ ἐννέα ἑβδομάδας ;

— Αὐτὸ λέγουσιν· ἀλλά, μὴ παρατηρήσας τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν, ἀμφιβάλλω.

— Γνωρίζεις βέβαια, ὅτι μισματικὸί τινες πυρετοὶ, ἐπανερχονται κατὰ τρεῖς, ἐξ ἡ ἐννέα μῆνας. Ὁ μηχανισμὸς τοῦ σώματός μας ἔχει μερικὰς ἰδιοτρόπους συναφείας. Ὅταν τὸ παραδόξον τοῦτο ὠρολόγιον εἶναι χορδισμένον κατὰ τινὰ τρόπον ὁ πυρετός, ὁ κολικὸς πόνος, ἡ ὀδονταλγία ἐπανερχονται εἰς ὠρισμένας ὥρας.

— Εἰς ποῖον λέγεις αὐτὰ, πτωχέ μου Γεδεὼν ; . . . αἱ περιοδικαὶ αὐταὶ ἀσθένειαι ἀποτελοῦσι τὴν ἀπελπισίαν μου.

— Καὶ τοῦ κόμητος ἡ ἀσθένεια εἶναι περιοδική· ἐπανερχεται κατ' ἔτος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν ὥραν· τὸ στόμα του γεμίζει ἀπὸ ἀφρόν, τὰ μάτια του γίνονται λευκὰ ὡς σφαιρα ἀπὸ ἐλέφαντα· τρέμει ὅλος καὶ τρίζει τὰ δόντια.

— Ὑπέφερον, ἀναμφιβόλως, μεγάλα δυστυχήματα ;

— Ὅχι· ἐὰν ἡ θυγάτηρ του συγκατένευε νὰ ὑπανδρευθῆ, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐχει ἰσχύν, πλοῦτην, τιμὰς. Ἐχει ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦσι. Δυστυχῶς ὁμως ἡ θυγάτηρ του δὲν θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ κανένα, καὶ λέγει ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀφιερωθῆ εἰς τὸν Θεόν. Ὁ δὲ κύριος κόμης λυπεῖται διὰ τοῦτο, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἀρχαία τῶν Νιδέκ γενεὰ θὰ ἐξαλειφθῆ.

— Πῶς ἀνεφάνη ἡ ἀσθένεια αὐτή ;

— Αἴφνης, πρὸ δώδεκα χρόνων.

Ὁ ἀγαθὸς συνοδοιπόρος μου ἐφάνη συγκεντρῶν τὰς ἀναμνήσεις του· ἐξήγα-

γεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὰν καπνοσύριγγα, τὴν ἐπλήρωσε βραδέως, εἶτα δέ, ἀνάψας αὐτήν·

— Μίαν ἐσπέραν, εἶπεν, ἤμουν μόνος μὲ τὸν κόμητα εἰς τὴν μεγάλην αἵθουσαν τῶν ὄπλων. Ἦσαν τὰ Χριστοῦγεννα. Ὁλοὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχομεν κυνηγήσει ἓνα ἀγριόχοιρον εἰς τὰς φάραγγας τοῦ Ρηθάλ, καί, ἐπιστρέφοντες, ἐφέραμεν δύο δυστυχεῖς σκύλους μὲ τὰ ἐντόσθια των ἔξω! Ὁ καιρὸς ἦτο ἄν σήμερα ἔκαμεν κρύο καὶ χιόνι. Ὁ κόμης περπατοῦσε σκεπτικός εἰς τὴν αἵθουσαν· εἶχε τὸ κεφάλι γυρμένον εἰς τὸ στήθος, καὶ τὰ χέρια ἐνωμένα ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν του. Κάποτε ἔκανε τὸν περιπάτον του διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐσωρεύετο τὸ χιόνι ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ· ἐγὼ ἐθερμαινόμενον πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν ἐσκεπτόμουν τοὺς πτωχούς μου σκύλους καὶ ἐκαταρώμουν ἐνδομύχως τοὺς ἀγριοχοίρους τοῦ Μελανοῦ Δάσου. Ὁλοὶ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ φρούριον καὶ μόνον ὁ κρότος τῶν πτεριστήρων τοῦ κόμητος ἤκούετο. Ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ὅτι ἓνας κόρακας, ποῦ τὸν ἔδιωχνε ὁ ἄνεμος, ἐκτύπησε μὲ ταῖς πτέρυγαίς του τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθύρου, καὶ ἔκραξε μελαγχολικῶς.

— Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ σχετίζονται μὲ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κυρίου σου;

— Ἄφηςε νὰ τελειώσω... καὶ θὰ ἴδῃς. Εἰς τὴν κραυγὴν ἐκείνην ὁ κόμης ἐστάθη, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ τὴν κεφαλὴν γυρμένην, ὡς κυνηγὸς ποῦ αἰσθάνεται ὅτι ἐφθασε κυνήγι. Ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ θερμαινῶμαι καὶ νὰ σκέπτομαι: Πότε θὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ; Διότι, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἤμουν ὑπερβολικῶς κουρασμένος· μάλιστα ἔμπουσα νὰ στέκωμαι. Ὅλα αὐτὰ, Φρίτζ, μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ βλέπω αὐτὴν τὴν στιγμὴν... Τὸ ὥρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἐνδεκάτην. Μόλις δὲ παύει ὁ τελευταῖος κτύπος, ὁ κόμης στρέφεται μὲ τὴν πτέρναν... τὰ χεῖλη του ἀρχίζουν νὰ τρέμουν... δὲν ἔμπουσε νὰ σταθῇ ὡς μεθυσμένος... ἀπλῶναι τὰ χέρια... τὰ δόντια του τρίζου... τὰ μάτια του γυρίζου... Τρομασμένος τὸν ἐρωτῶ τί ἔχει... Ἀρχίζει τότε ἓνα σπασμωδικὸ γέλοιο, κλονίζεται καὶ πίπτει κατὰ γῆς. Κράζω βοήθειαν, τρέχου ἀμέσως οἱ ὑπηρέται. Τότε ὁ Σέβολτ ἀπὸ τὰ ποδάρια καὶ ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ὦμους μετεφέραμε τὸν κόμητα εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ ἐγὼ ἐπροσπάθουν νὰ κόψω μὲ τὴν κυνηγετικὴν μου μάχαιραν τὸ περιλαίμιον αὐτοῦ — ἐπειδὴ τὸν ἐνόμιζον προσβεβλημένον ἀπὸ κεραυνοβόλον ἀποπληξίαν — ἐμβαίνει ἡ κόμησσα καὶ ρίπτεται ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ γέροντος μὲ τὸσον ὄδυρόν, ὥστε, ὡσάκις τὸ συλλογίζομαι, ἀνατριχιάζω.

Ἐνταῦθα ὁ Γεδεὼν ἀπεμάκρυνε τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τοῦ στόματος, τὴν ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου ἵνα κενωθῇ, καὶ ἐξηκολούθησε μελαγχολικῶς·

— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Φρίτζ, ὁ

διάβολος ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ Νιδέκ, καὶ δὲν φαίνεται ὅτι ἔχει διαθέσει νὰ τὸ ἀφήσῃ. Κατ' ἔτος, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ κόμης αἰσθάνεται τὸ ρίγος. Ἡ ἀσθένειά του διαρκεῖ ὀκτὼ ἕως δεκαπέντε ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας φωνάζει δυνατὰ, ἔπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει. Εἶνε ἀδύνατος, ὠχρὸς· σύρεται ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλο κἀθισμα, ἐὰν δὲ κανεὶς κάμει τὸν παραμικρὸν θόρυβον ἢ κινηθῇ... πηδᾷ. Φοβεῖται τὴν σκιάν του. Ἡ νεκρὰ κόμησσα, τὸ καλλίτερον καὶ ἀγαθότερον πλάσμα τοῦ κόσμου, οὐδὲ μίαν στιγμὴν τὸν ἀφίνει, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ τὴν ὑποφέρῃ. «Φύγε! φύγε!» τῆς φωνάζει, καὶ ἀπλῶναι πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας μὲ ἀποστροφὴν, «ἄφες με, ἄφες με, ἀρκετὰ ὑπέφερα!» Εἶνε σπαραξικάρδιον θέαμα! Ἐγὼ δέ, ὁ ὁποῖος τὸν συνοδεύω εἰς τὸ κυνήγι, ἐγὼ ὁ ὁποῖος θὰ ἔδιδά τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Σατανᾶν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ τὸν ἐστραγγάλιζα μὲ τὰ ἰδιά μου τὰ χέρια· τὸσον λυποῦμαι νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν θυγάτέρα του.

Ὁ Σπέρβερ, οὐτινος τὸ πρόσωπον εἶχε λάβει ἀγρίαν ἔκφρασιν, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας καλπάζοντες.

Ἡμερὴν σύνουσι. Ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας ἐκείνης μοὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀμφίβολος, ἀδύνατος σχεδόν... Ἦτο, προφανῶς, ἠθικὴ τις ἀσθένεια. Ὅπως τὴν πολεμήσῃ τις, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γνωρίσῃ τὴν πρώτην αὐτῆς αἰτίαν, ἣτις ἐχάνατο εἰς τὰ σκότη τοῦ παρελθόντος.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ μ' ἐτάρασσον. Ἡ διήγησις τοῦ γέροντος ἐπιμελητοῦ τῶν κυνῶν, ἀντὶ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ πεποιθήσιν, μὲ εἶχε ἀποθαρρύνει· κακὴ προδιάθεσις διὰ νὰ ἐπιτύχω!

Ἦτο ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, ἐφάνη τὸ ἀρχαῖον φρούριον τοῦ Νιδέκ.

Καίτοι μεγάλη ἦτο ἡ ἀπόστασις, διεκρίνοντό πως οἱ εἰς τὰς γωνίας τοῦ κτηρίου ὑψηλοὶ πύργοι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Σπέρβερ μοὶ εἶπεν·

— Φρίτζ, πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν βραδυάσει... Ἐμπρός!

Καίτοι ὅμως μανιωδῶς κεντούμενος διὰ τῶν πτεριστήρων ὁ ἵππος του, ἐντούτοις ἔμενε ἀκίνητος, στηριζόμενος μετὰ φοικιάσεως ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, ὀρθῶν τὴν χεῖτην καὶ ἐκπέμπων ἐκ τῶν ἀνοικτῶν ρωθίωνων διπλὴν σειρὰν ὑποφαιού ἀτμοῦ.

— Τί συμβαίνει; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Γεδεὼν. Βλέπεις τίποτε, Φρίτζ;... Μήπως;...

Δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν, ἀλλά, δεικνύον μοὶ ἀνθρώπινόν τι ὄν, συσπειρούμενον πεντήκοντα βήματα μακρὰν ἐπὶ τῆς χιόνος:

— Ἡ Πανώλης! ἔκραξε, διὰ τόνου φωνῆς τὸσον πεφοβισμένου, ὥστε καὶ ἐγὼ ἤσθάνθην ἀκούσιον ταραχῆν.

Ἀκολουθήσας δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς του, εἶδον μετ' ἐκπλήξεως γραίαν, κρατοῦσαν τὰς συνεσταλμένας κνήμας τῆς μεταξύ τῶν βραχιόνων· τὸσον δὲ ρακένδυτον, ὥστε οἱ κεραμόχροοι ἀγκῶνές τῆς ἐξήρχοντο τῶν χειρῶν· λευκαὶ τινες τρίχες ἐκρέμαντο περὶ τὸν μακρὸν, ἐρυθρὸν καὶ γυμνὸν ὡς γυπὸς λαϊμόν τῆς. Οἱ ἀσταθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἔβλεπον μακρὰν ἐπὶ τῆς χιονώδους πεδιάδος.

Ὁ Σπέρβερ εἶχεν ἐπαναλάβει τὸν δρόμον του περιγράφων ἐκτεταμένον κύκλον περὶ τὴν γραίαν. Μόλις τὸν ἐφθασα.

— Τί κάμνεις, τῷ ἐφώναξα, ἀστειεύεσαι;

— Ἀστειεύομαι; ὄχι, ὄχι! ὁ Θεὸς φυλάξῃ νὰ ἀστειευθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Δὲν εἶμαι προληπτικός... ἀλλ' ἡ συνάντησις αὐτὴ μὲ φοβίζει!

Τότε, στρέφων τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων ὅτι ἡ γραία δὲν ἐκινεῖτο, καὶ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἠκολούθει πάντοτε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐφάνη ἐνθαρρυνόμενος καὶ ἐπροχώρησε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

— Σὲ παρακαλῶ, Σπέρβερ, τῷ εἶπον, ἐξηγήσου σαφέστερον, διότι οὐδὲν καταλαμβάνω.

— Ἡ στρίγγλα, τὴν ὁποίαν βλέπεις ἐκεῖ πέρα, εἶνε ἡ καταστροφή ὄλων μας· ἀπὸ αὐτὴν προέρχεται ὅλον τὸ κακόν... αὐτὴ δολοφονεῖ τὸν κόμητα.

— Πῶς εἶναι δυνατόν τοῦτο; πῶς δύναται αὐτὴ νὰ ἐξασκήσῃ τοιαύτην ἐπιρροήν;

— Ἐεῦρω καὶ ἐγὼ! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀσθενείας, ὅταν ὁ κόμης καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς σπασμούς, ἀρκεῖ νὰ ἀναβῇ κανεὶς εἰς τὸν πύργον τοῦ φρουρίου καὶ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν πεδιάδα, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Πανώλην, ὡς μαῦρον σημεῖον μετὰ τῆς Τυβίγγης καὶ τοῦ Νιδέκ. Καθ' ἡμέραν πλησιάζει ὀλίγον περισσότερο, καὶ οἱ σπασμοὶ τοῦ κόμητος γίνονται ἀγριώτεροι· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι αἰσθάνεται τὸν ἐρχομὸν τῆς. Κάποτε, τὴν πρώτην ἡμέραν κατὰ τὸ πρῶτον ρίγος, μοὶ λέγει: «Γεδεὼν... ἔρχεται!..» Ἐγὼ τότε τοῦ κρατῶ τὸ χεῖρ διὰ νὰ μὴ τρέμῃ, αὐτὸς ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ: «ἔρχεται, ἔρχεται.» Τότε ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγοῦ, καὶ παρατηρῶ ὀλίγον· γνωρίζεις ὅτι ἔχω καλοὺς ὀφθαλμούς... Ἐπὶ τέλος εἰς τὸ μέσον τῆς ἀπομακρυσμένης ομίχλης, μετὰ τὸ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διακρίνω ἓνα μαῦρον σημεῖον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ σημεῖον αὐτὸ γίνεται μεγαλύτερον· ὁ δὲ κόμης κατακλίνεται καὶ τρίζει τὰ δόντια. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ ἀπεχθὴς γραία διακρίνεται καθαρά, εἰς χιλίων βημάτων ἀπόστασιν, εἰς τὴν πεδιάδα οἱ σπαραγμοὶ πολλαπλασιάζονται... ὁ κόμης φωνάζει...

»Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ γραία εἶνε εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ... Τότε ὁ κόμης ἔχει τὰ δόντια σφυγμένα... ἀφρίζει... στρεβλώνει τοὺς ὀφθαλμούς...

Η κακούργος! . . . Πολλοί φοροίς τὴν ἐσκόπευσα μὲ τὸ ὄπλον μου· πολλοίς φοροίς ὁ κόμης μὲ ἐμπόδισε νὰ τῆς φιλοδώρησω μίαν σφαῖραν, φωνάζων: «Ὁχι Σπέρβερ, ὄχι αἷμα!». Ὁ δυστυχὴς! Εὐσπλαχνίζεται τὴν δολοφόνον του! . . . διότι αὐτὴ τὸν δολοφονεῖ, Φρίτζ. . . Γίνεται ὁ δυστυχὴς ἀγνώριστος. . . μόνον πετσί καὶ κόκκαλο! . . .

Ὁ καλὸς μου φίλος Γεδεὼν ἦτο τόσον προκατειλημμένος κατὰ τῆς γράϊας, ὥστε δύσκολον μοι ἀπέβαινε νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸν κοινὸν νοῦν. Ἄλλως τε, τίς τολμᾷ νὰ ὑποδείξῃ τὰ ὄρια τοῦ δυνατοῦ; μήπως δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστην εὐρονόμενον τὸ πεδίου τῆς πραγματικότητος; Εἶνε δὲ τόσον εὐκολον ν' ἀποκαλῆ τις κοινὸν νοῦν τὴν γενικὴν ἀμάθειαν! Ἡρκεσθῆν, λοιπόν, νὰ παρακαλέσω τὸν Σπέρβερ, ὅπως μετριάσῃ τὴν ὀργὴν του, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ πυροβολήσῃ κατὰ τῆς Πανώλους.

— Μπᾶ! εἶπε; τί ἄλλο ἠμπορῶ νὰ πάθω παρὰ νὰ κρεμασθῶ;

— Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο φεβερὸν δι' ἓνα τίμιον ἄνθρωπον;

— Μπᾶ! εἶνε θάνατος ὡς κάθε ἄλλος. Πεθαίνει κανεὶς πνιγμένος, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἀπεκρίθη ὁ Σπέρβερ. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐλάμβανε κανεὶς κτύπημα μὲ σφυρίον εἰς τὴν κεφαλὴν, καθὼς εἰς τὴν ἀποπληξίαν, ἢ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν ὕπνον, ἢ τὴν ὄρεξιν, ὡς εἰς τὰς ἄλλας ἀσθενείας.

— Πτωχέ μου Γεδεὼν· καίτοι γέρων, ὀμιλεῖς παραφρόνας.

— Γέρων ναί. . . δὲν λέγω τὸ ἐναντίον. . . ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μου. Τὸ ὄπλον μου εἶνε πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τῆς σπρίγγλας. . . Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνανεώνω τὴν πυρίτιδα τοῦ ὄπλου μου, καί, ἐὰν παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος περίστασις. . .

Συνεπλήρωσε δὲ τὴν ἰδέαν του δι' ἐκφραστικῆς χειρονομίας.

— Καὶ θὰ ἔχῃς ἀδικον, Σπέρβερ, θὰ ἔχῃς ἀδικον. Εἶμαι τῆς γνώμης τοῦ κυρίου κόμητος. Ὁχι αἷμα. Διάσημός τις ποιητῆς εἶπεν: «Ὀλον τοῦ Ὀκεανοῦ τὸ ὕδωρ δὲν ἐπαρκεῖ νὰ πλύῃ μίαν καὶ μόνην σταγόνα ἀνθρωπίνου αἵματος». Ἀναλογίσου τοῦτο, φίλε μου, καὶ ἐκκένωσε τὸ ὄπλον σου κατὰ τοῦ πρώτου κάπρου, ὃν θὰ συναντήσῃς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν ἐπιδράσαντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ· ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινε σύννοος.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει. Ὡς δὲ σχεδὸν πάντοτε συμβαίνει, μετὰ καθαρὰν καὶ ψυχρὰν χειμῶνος ἡμέραν, ἡ χιών ἤρχισε πάλιν νὰ πίπτῃ. Πυκναὶ στιβάδες χιόνος διελύοντο ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων μας, οἵτινες ἐχρεμέτιζον συνεχῶς ταχύνοντες τὸ βῆμα, συναισθανόμενοι ἀναμφιβόλως τὴν πλησίαινον τοῦ σταύλου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σπέρβερ ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐγὼ δὲ αὐτός, δὲν ἤμουν ἀπηλλαγμένος ἀορίστου τινὸς ἀνησυχίας, ἀναλογιζόμενος τὴν παράδοξον περιγραφὴν, ἣν

ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν μοι εἶχε κάμει, τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου του. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς συμφωνεῖ μετὰ τῆς περιστοιχιζούσης αὐτὸν φύσεως· οὐδὲν δὲ γνωρίζω τόσον μελαγχολικὸν ὅσον δάσος καλυπτόμενον ὑπὸ τῆς χιόνος, καὶ οὕτινος τὰ δένδρα ἀπολιθωμένα σχεδόν, αἰσίνονται ὑπὸ τῶν παγερῶν ἀνέμων.

Ὅσφ' ἐπροχωροῦμεν τόσφ' σπανιότεραι ἐγένοντο αἱ δρυς· σημῦδα τις, ὑψηλὴ καὶ λευκὴ ὡς μαρμαρίνη τις στήλη, ἐφαίνετο κατὰ διαστήματα, ἐξέχουσα ἐν μέσῳ τοῦ βαθέος πρασίνου τῶν χόρτων· ὅτε αἰφνης, ἐξεληθόντες τοῦ δάσους, εὐρέθημεν πρὸ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, οὕτινος ἡ ὑψηλὴ καὶ μέλαινα πρόσοψις ἐφωτίζετο.

Ὁ Σπέρβερ ἔστη πρὸ θύρας ἐσκαμμένης μεταξὺ δύο πύργων καὶ διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων φρουρουμένης.

— Ἐφθάσαμεν! εἶπε, κλίνων ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του.

Ἐδράξατο δὲ σχοινίου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἐλάφου ποῦς, καὶ ἀμέσως ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὁ εὐκρινὴς ἦχος κώδωνος.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ φανός τις ἐφάνη ὑπὸ τὸν θόλον, ὡσεὶ ἀστὴρ ἐν τῷ σκότει, δεικνύων ἡμῖν, ἐν τῇ ἀμυδρᾷ λάμπει του, ἀνθρωπίσκον κυρτὸν κιτρινοπώγων, εὐρεῖς δὲ ἔχοντα τοὺς ὤμους, καὶ διὰ πυκνῆς σισύρας κεκαλυμμένον.

Θὰ τὸν ἐξελάμβανε τις ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου ὡς φάντασμα διερχόμενον.

Ἐπροχώρησεν ἠσυχῶς καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τὸ πλατὺ πρόσωπόν του, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ προσπαθῶν νὰ διαβλέπῃ διὰ τοῦ σκότους.

— Σὺ εἶσαι, Σπέρβερ; ἠρώτησε διὰ βραγχνώδους φωνῆς.

— Θὰ ἀνοίξῃς τέλος πάντων, Κνασθούρστ; ἀνέκραξεν ὁ συνοδοιπόρος μου. Δὲν αἰσθάνεσαι, ὅτι κάμνει πολὺ κρύο;

— Ἄ! σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπεν ὁ κυρτός. Ναί, ναί, σὺ εἶσαι. . . ὅταν ὀμίλῃς φαίνεται, ὅτι θέλεις νὰ μὲ καταπίης ζωντανόν!

Ἡ θύρα ἠνεώχθη, ὁ δὲ ἀνθρωπίσκος ὑψῶνων πρὸς με τὸν φανόν του μετὰ παραδόξων τοῦ στόματος μορφασμῶν, μ' ἐχαιρέτισε δι' ἐνός: Καλῶς ὄρισες, ἰατρέ! ὕπερ ἐφαίνετο σημαῖνον:

— Ἰδοὺ ἰατρός, ὅστις θ' ἀναχωρήσῃ ἀπρακτος ὡς καὶ οἱ ἄλλοι.

Εἶτα ἔκλεισεν ἠσυχῶς τὰς κιγκλίδας, ἐνῶ ἡμεῖς ἀφιππεύομεν, καὶ ἤλθε νὰ παραλάβῃ τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων μας.

B'

Ἀκολουθῶν τὸν Σπέρβερ, ἀνερχόμενον τὴν κλίμακα ταχεῖ βήματι, ἠδυνήθη νὰ πεισθῶ ὅτι τὸ φρούριον τοῦ Νιδέκ ἦτο ἀντάξιον τῆς φήμης του.

Ἦτο ἐσκαμμένον ἐν τῷ βράχῳ, φρούριον ἐνέδρας, ὡς ἐλέγετο τὸ πάλαι. Οἱ θόλοι του, ὑψηλοὶ καὶ βαθεῖς, ἀπέδιδον μακρόθεν τὸν κρότον τῶν βημάτων μας· ὁ δὲ ἐξωτερικὸς ἀήρ, εἰσερχόμενος διὰ τῶν

θυρίδων, ἐκίνει τὴν φλόγα τῶν δαδῶν, τῶν τῆδε κακείσε ἐμπεπηγμένων εἰς κρίκους ἐν τῷ τοίχῳ.

Ὁ Σπέρβερ ἐγνώριζε πάντας τοὺς ἐλιγμούς τοῦ εὐρέος ἐκείνου κτιρίου· ἐτρέπετο δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτε μὲν πρὸς τὰ δεξιά, ὅτε δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐγὼ τὸν ἠκολούθουν ἀσθμαίνων. Φθάσας τέλος ἐπὶ εὐρέος τινὸς κλιμακοπέδου ἔστη καὶ μοι εἶπεν:

— Θὰ σὲ ἀφίσω δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐδῶ, διὰ νὰ ὑπάγω νὰ εἶπω τὸν ἐρχομόν σου εἰς τὴν κόμησάν Ὀδηλίαν.

— Ὅπως θέλεις.

— Θὰ εὐρῆς τὸν φροντιστὴν μας, τὸν Τωβίαν Ὀφενλόχ, ἀρχαῖον στρατιώτην τοῦ τάγματος τοῦ Νιδέκ· ἔλαβε μέρος, κατὰ τὴν νεότητά του, εἰς τὴν γαλλικὴν ἐστρατείαν ὑπὸ τὸν κόμητα.

— Καλά.

— Θὰ ἴδῃς καὶ τὴν σύζυγόν του, γαλλίδα, τὴν Μαρίαν Λαγούτ, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι κατάγεται ἀπὸ εὐπατριδας.

— Διατί; πιθανὸν νὰ εἶνε ἀληθές;

— Ναί, ἀλλά, μεταξὺ μας, ἦτον ἄλλοτε οἰνοπῶλις τοῦ μεγάλου στρατοῦ. Μᾶς ἔφερε μὲ τὸ ἀμάξι τῆς τὸν Ταβίαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἓνα ποδάρι ὀλιγώτερον, καὶ ὁ φίλος μας ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. . . τὴν ἐπῆρε διὰ σύζυγόν του· ἐννοεῖς; . .

— Ἀρκεῖ. . . ἀλλὰ ἀνοίξῃ ἀπέθαναν ἀπὸ τὸ ψύχος.

Ἦθελον νὰ προχωρήσω ὁ Σπέρβερ ὅμως πεισματῶδης ὡς γνήσιος Γερμανός, ἤθελε παντὶ τρόπῳ νὰ μοι ἐξιστορήσῃ τὸν βίον ἐνός ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων μεθ' ὧν ἔμελλον νὰ σχετισθῶ. Μὲ ἠκολούθησε λοιπόν, κρατῶν με ἐκ τῶν κρασπέδων τοῦ ἐπενδύτου μου.

— Ἐπειτα, θὰ εὐρῆς τὸν Σεβάλτ Κράφτ, τὸν ἀρχικυνηγόν, μελαγχολικὸν νέον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄλλον ὁμοίον του εἰς τὸ κυνηγετικὸν σάλπισμα, καὶ τὸν Κάρολον Τρουμπερ, καὶ τὸν Χριστιανὸν Βέκερ, τὸν οἰκονόμον· ὅλους τέλος πάντων τοὺς ἰδικούς μας, ἐὰν δὲν κοιμῶνται.

Ἐπειτα συνέχισα.

ΑΝΤ. Φ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα

[Συνέχεια]

» Δὲν ἔκανα λάθος.

» Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὴν Γρενάδα καὶ ἐρχόμενον γιὰ ἴδω, εἶδα νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος μου ὁ Γιάννης, ἓνα ψηλὸ καὶ ἀνδρεῖο παλληκάρι, τεμπέλης ὅμως, ὅπως εἶνε ὅλοι τους ἐδῶ, ἀλλὰ παιδί μὲ καρδιά, καὶ ὁ ὁποῖος πολλοίς φοροίς ἐδοκίμασε νὰ μὲ παρηγορήσῃ ἴσθην τόση μανιακὴ ἀγάπη ποῦ εἶχα γιὰ τὴν Πασατιά.

» Ἦλθε κοντὰ μου καὶ δίνοντάς μου τὸ χέρι μου λέει:

» — Καρδιά, Πεπέλο.
 » — Τί τρέχει, τοῦ λέω.
 » — Ἡ Πασιτά . . .
 » — Πέθανε; ἐφώναξα.
 » — Ἐφυγε, μ' ἀποκρίθηκε.
 » — Ἐφυγε; ἡ Πασιτά π' ἀγαπούσα τόσο; . . Ἀδύνατο, Γιάννη! . .
 » — Εἶνε ἀλήθεια.
 » — Καὶ δὲν εἶπε τίποτε γιὰ 'μέ;
 » — Τίποτε.
 » — Καὶ μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα.
 » — Γιὰ 'δέ, κάμε καρδιά, μοῦ λέει ὁ Γιάννης, δὲν ἀφίνει κανεὶς τὸν τόπο ποῦ ἐγεννήθηκε χωρὶς νὰ τὸν πεθυμήσῃ· μιά 'μέρα θὰ στενοχωρηθῇ ποῦ θὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ 'σένα καὶ θὰ γυρίσῃ πάλι, νὰ ποῦ 'στό λέω!
 » Ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ μὲ αὐτὰ, ἀλλ' ἔλα, ὡς καὶ τὰ λόγια του ἀκόμη, μούδωκαν νὰ καταλάβω, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐπίστευε 'στὴν ἐλπίδα ποῦθελε νὰ δώσῃ 'σέ μένα.
 » — Καὶ πῶς συνέβηκε; τοῦ λέω τότε, ἀφοῦ ἐκάθισα κοντά του, ἐπειδὴ δὲν εἶχα παιὰ τὸ θάρρος, γυρίζοντας, νὰ ξαναἰδῶ εὐθὺς τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν παιὰ ἡ Πασιτά.
 » — Τὴν ἄλλη 'μέρα ποῦ ἔφυγες, μοῦ λέει ὁ Γιάννης, ἓνας ἄνθρωπος εἶχ' ἔλθει 'στό βουνό.
 » — Ἦταν νέος; ἠρώτησα.
 » — Ἀμ' δέ; ἦταν γέρος, εἶχε μαλλιά ψαρά, καὶ μὲ τὸ μάτι φαίνόταν καλὸς ἄνθρωπος· εἶχε καλὸ ἐξωτερικό, τέλος πάντων.
 » Τὸν πρῶτο ποῦ εἶδε ἦταν ἡ Πασιτά· καθόταν 'ξέρις, 'στὴν πόρτα.
 » Τόσο παραξενεύτηκε βλέποντας μιά κόρη τόσον εὐμορφῆ, λυπημένη καὶ ἀδύνατη, ποῦ τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἔβλεπε κάμποση ὦρα χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.
 » — Εἶνε κόρη σου αὐτή; λέει κατόπι 'ς τὴν Μανουέλλα.
 » — Μάλιστα, τοῦ λέει αὐτή.
 » — Εἶνε ἄρρωστη, λέει ὁ ξένος.
 » — Καὶ πῶς τὸ 'ξέρτε;
 » — Εἶμαι γιαντρός.
 » — Καὶ τί θέλετε λοιπὸν νὰ κάμω;
 » — Πρέπει νὰ τὴν περιποιηθῆτε.
 » — Μὲ τί; . . τίποτε δὲν θά'κανα. Αὐτὴ δὲν ἔχει ἀρρώστια συνηθειμένη.
 » — Τότε λοιπὸν τί ἔχει;
 » Ἡ Μανουέλλα τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι ὅλοι μας γνωρίζουμε.
 » Τὴν ἐξέτασε τότε μὲ περισσότερη προσοχὴ τὴν Πασιτά, ἡ ὁποία τόσο βέβαιη ἦταν πῶς ἡ ἀρρώστια της ἦταν ἀγίατρευτη ποῦ οὔτε δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς ὅσα ἔλεγε ὁ γιαντρός.
 » — Παιδί μου, τῆς λέει ὁ ξένος, εἶνε καὶ ἄλλα μέρη ἀπὸ τὰ 'δικά σας καὶ 'μπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς ἐκεῖ ὅ,τι μάταια ζητεῖ ἐδῶ εἰς τὸ βουνό σας.
 » — Εἶνε ἀλήθεια, λέει ἡ Πασιτά καὶ θάποθάνω σέ 'λίγο, γιατί δὲν 'μπορῶ νὰ ταξιδεύσω. Ἐπειτα μὲ τί καὶ μὲ ποιὸν θέλετε νὰ κάμω τὸ ταξίδι;
 » — Καὶ ἂν κανεὶς σοῦ ἔλεγε νὰ σέ συνοδεύσῃ;

» — Τί λέτε; εἶπε χαρούμενη ἡ Πασιτά, καὶ ἐσηκώθηκε μὲ ὀρμή, ἐνῶ τὰ 'μάτια της ἀστραφταν ἀπὸ χαρὰ.
 » — Λέω, παιδί μου, ὅτι ἂν κανεὶς 'σὰν καὶ ἐμέ, παραδείγματος χάριν, σοῦ ἔλεγε νὰ φήσῃς αὐτὸν τὸν τόπον, ἴσως δὲν θὰ ἤθελες μὴ τὴν ἐπιθυμία, τὴν ὁποῖαν ἔχεις νὰ ταξιδεύσῃς.
 » — ὦ! καλὲ τί λέτε; ἀμέσως!
 » — Ὡστε ἀφίνεις τὸν τόπον σου χωρὶς νὰ λυπηθῆς;
 » — Χωρὶς νὰ λυπηθῶ βέβαια ὑποφέρω πολὺ ἐδῶ!
 » — Καὶ σύ, κυρά, λέγει ὁ γέρος 'στὴ Μανουέλλα, θὰ παραδεχόσουν νὰ φήσῃς τὴν κόρη σου νὰ φύγῃ;
 » — Μάλιστα, ἀποκρίνεται αὐτὴ· ἀλλὰ ποιὸς θὰ τὴν ἐπαινε μαζύ του!
 » — Ἐχεῖς λάθος, γιατί φθάνει νὰ θελήσῃς καὶ τὴν παίρνω ἐγὼ μαζύ μου.
 » — Γιὰ τὴν Πασιτά λέτε;
 » — Γι' αὐτήν, βέβαια.
 » — Καὶ ποῦ θὰ τὴν πάτε;
 » — 'Στὴν Γαλλία.
 » — Καὶ τί θὰ μοῦ δώσετε γι' αὐτή;
 » — Ὅ,τι θέλεις.
 » — Ἐκατὸ δούρους; ῥωτᾷ ἡ μάνα μὲ μεγάλη ἐπιθυμία, ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο μήπως ζητοῦσε πολλά.
 » — Ἐκατὸ δούρους, ἂν σέ συμφέρει.
 » — Ἄ, γελᾶτε μὲ ἐμένα; ἡ κόρη μου δὲν ἀξίζει τόσο.
 » Ἀντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὁ γέρος, βγάζει καὶ τῆς δίνει ἓνα χαρτί τυπωμένο, μὲ γαλλικὰ γράμματα.
 » — Καὶ τί, αὐτὸ εἶνε ἓκατὸ δούροι; λέει ἡ μάνα, ἀφοῦ τὸ 'στρηψε καὶ τὸ 'ξανάστρηψε εἴκοσι φορὰς 'στὰ χέρια της.
 » — Εἶνε πεντακόσια φράγκα, λέει, ὁ γιαντρός, ποῦ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ ἓκατὸ δούρους.
 » Ἐπάνω σὲ αὐτὸ, ἐπλησίασαμε κ' ἐμεῖς καὶ ἐβλέπαμε αὐτὴ τὴ σκηνή.
 » — Πάρτε 'πίσω αὐτὸ τὸ χαρτί, εἶπε ἡ Μανουέλλα, ἐγὼ θέλω χρήματα.
 » — Τότε, κυρά, γνωρίζεις τὸν Δρόμο τῆς Σιωπῆς 'στὴν Γρενάδα;
 » — Ναί.
 » — Γνωρίζεις ποῦ εἶνε ἡ Τράπεζα τῶν ἀδελφῶν Πουπιλιῶν.
 » — Ναί, πολὺ καλά.
 » — Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρας ἔλα ἐκεῖ· θὰ σοῦ μετρήσω τοὺς ἓκατό σου δούρους. Φέρε ὅμως καὶ τὴν κόρη σου μαζύ, γιατί φεύγω ἀπόψε χωρὶς ἄλλο· μόνον θὰ σοῦ γράψω πῶς πηγαίνει ἡ κόρη σου καὶ θὰ παραγγείλω νὰ σοῦ πληρώνουν ἓνα μικρὸ μισθὸ κἄθε χρόνο. Σὲ συμφέρει;
 » — Βέβαια καὶ μὲ συμφέρουν ὅλ' αὐτὰ· ἀκούς ἐκεῖ; . .
 » — Καὶ μιά 'μέρα θὰ σοῦ φέρω τὴν κόρη σου γιαντρεμένη.
 » — Ἄ, 'μπορεῖτε νὰ τὴν βαστάξετε, ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζεται.
 » — Λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρας, εἰς τὴν Τράπεζαν.
 » — Ὅδοι Σιωπῆς;
 » — Ναί, ναί, χαῖρε.

» — Χαῖρε, ἀφέντη μου, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.
 » Καὶ ὁ ξένος ἔφυγεν.
 » Ὅλοι μας τὸν ἐκυττάζαμε μὲ θαυμασμό.
 » Ἐγὼ ἔτρεξα ἀπὸ 'πίσω, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάννης.
 » — Κύριε, τοῦ λέω, ὅ,τι εἶπατε προτιότερα, τὸ εἶπατε ἀλήθεια;
 » — Βέβαια, φίλε μου, μοῦ λέει ἐκεῖνος.
 » — Θὰ πάρετε μαζί σας ἀπόψε τὴν Πασιτά;
 » — Ἀπόψε, μάλιστα.
 » — Γιὰ ποῦ;
 » — Κατ' ἀρχὰς 'ς τὸ Παρίσι.
 » — Μένετε 'ς τὸ Παρίσι;
 » — Μάλιστα.
 » — Τότε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, γράψτε μου σὲ ποιὸ μέρος τῶν Παρισίων κάθεσθε.
 » Ὁ γέρος ἔβγαλε ἓνα χαρτί ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ μοῦ το 'δωκε.
 » — Μήπως εἶσαι συγγενῆς τῆς Πασιτάς; μοῦ λέει.
 » — Ὅχι. Αὐτὸ τὸ χαρτί εἶνε γιὰ κἄποιον, ποῦ δὲν εἶνε ἐδῶ τώρα, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ χαρῆ πολὺ ὅταν μάθῃ σὲ πειὸ μέρος θὰ κατοικήσῃ ἡ Πασιτά.
 » — Ἐσένα συλλογίστηκα, φτωχέ μου Πεπέλο! νὰ ποῦ κάθεται ἐκεῖνος.
 » Καὶ ὁ Γιάννης μοῦ 'δωκε τὸ χαρτί.
 » — Δὲν σ' ἀγαποῦσ' ἡ Πασιτά, μοῦ λέει, μόνον νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸ ταξίδι· ἔξερσ' ἔφυγ' ἀπὸ τὸ βουνό, χωρὶς οὔτ' ἓνα δάκρυο, οὔτε τ' ὄνομά σου κἂν νὰ ζεστομίση ἡ σκληρή.
 » Ἡ μάνα τῆς ἐγύρισε μόνη, μ' ἓνα δέμα χαρτονομίσματα.
 » Εἶχε φύγει ἡ Πασιτά, κ' ἡ Μανουέλλα τραγουδοῦσε γιὰ 'σένα.
 » — Καταλαβένετε, κύριε, προσέθετο ὁ Πεπέλος στρεφόμενος πρὸς με, τὸ τί εἶχα μέσα μου, ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἔμαθα ἐκείνη τὴν εἰδησι. 'Στὴν ἀρχὴ ἠθέλησα νὰ φύγω, ἔπειτα ἔπεσα κατὰ γῆς μὲ 'μάτια δακρυσμένα.
 » Τώρα παιὰ κλαίω σιγὰ καὶ περνῶ τῆς 'μέρας μου μὲ 'μάτια στηλωμένα 'στό δρόμο ποῦ 'πῆρε ἡ Πασιτά.»
 Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Πεπέλος, ἐξῆγε τοῦ θυλακίου του χαρτίον, ὅπερ πλειστάκις βεβαίως θὰ εἶχεν ἀναπτύξει ἵνα ἀναγνώσῃ, καθότι ἦτο ἐφαρμόζον ἐντελῶς κατὰ τὰ ἄκρα.
 » — Νὰ ἡ διεύθυνσίς του μοῦ λέγει. Ἀνέγνων:
 «Κ. Βενιαμίν ἱατρός, ὁδὸς Σοασέλ».
 — Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριον; μὲ ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ ταχυδρόμος.
 » — Ὅχι, φίλε μου.
 » — Λοιπόν, κύριε, θὰ μοῦ κάμετε μία καλοσύνη;
 » — Τί θέλετε νὰ σὰς κάμω, φίλε μου;
 » — Πάρετε αὐτὸ τὸ χαρτί καὶ ὅταν φθάσετε 'στό Παρίσι, νὰ πάτε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν κύριον Βενιαμίν πληροφορίαι γιὰ τὴν Πασιτά, καὶ νὰ μοῦ γράψετε, ἐπειδὴ, τὸ 'ξέρω, ἐκείνη ἀκόμη θὰ μὲ 'θυμάται! . .

—Καί ποῦ νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολήν ;
— Ὅτι ὄνομά μου, ἴσθην Τράπεζαν τῶν ἀδελφῶν Πουπουλιῶν, ὁδὸς Σιωπῆς. Ἐκεῖ πηγαίνω κάθε μέρα γιὰ νὰ μάθω γιὰ τὴν Πασιτᾶ· ἐκεῖ κάμνω τὴν προσευχή μου, ἵνα δωμάτιο ποῦ ἐστάθη, πρὶν ἀφήσῃ γιὰ πάντα τὴν Γρενάδα.

— Θὰ κάμω ὅπως λέγεις, φίλε μου· μένε ἡσυχος.

— Θὰ γυρίσετε γρήγορα ἴσθην Γαλλία ;

— Πηγαίνω ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Κορδούνην, εἰς Σιβίλλην καὶ εἰς Ἀλγερίαν, κατόπιν θὰ ἐπιστρέψω.

— ὦ ! θὰ εἶνε πολὺ ἀργά, ἐπιθύρουν ὁ Πεπέλος.

— Ὅχι, ὅσα πιστεύεις, μένε ἡσυχος, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. Ἐν τούτοις, ἐὰν κατὰ τὸ παρὸν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, λέγε . . .

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πεπέλος ἐρυθριῶν ἐπὶ τῇ προτάσει ταύτῃ, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Κατενόησα ἐκ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἀπαντήσεώς του, ὅτι ἡ πρότασίς μου ἦν αὐτόχρημα ἀπερισκεψία. Ἐζήτησα συγγνώμην, οὗτος δὲ λαβὼν τὰς χεῖράς μου ἠσπάζθη αὐτὰς κλαίων.

Τέλος ἀπεμακρύνθη, καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὸν ἔβλεπον μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα νὰ μοὶ κάμνη σημεῖα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἡ διήγησίς του μὲ συνεκίνησε καὶ ἀπεφάσισα ὅταν ἤθελον ἐπανελθεῖ εἰς Παρισίους, νὰ σπεύσω ἀμέσως εἰς τὴν ὁδὸν Σοασέλ, ὅπως ἴδω τὴν Πασιτᾶν καὶ τὸν κύριον αὐτὸν Βενιαμίν.

Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησα τὸ ταξείδιόν μου. Ἄλλα συμβεβηκότα διεδέχθησαν ἐκεῖνα· εἶδον τὴν Κορδούνην μὲ τὸ τζαμίον της, τὴν Σιβίλλην μὲ τοὺς ραῖος της, τὰ Γάδεια μὲ τοὺς ἐξώστιας των.

Ἐπεσκέφθη τὴν Ἀλγερίαν, τὴν Τύνιδα καὶ τὴν Κωνσταντίαν.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον καὶ δὲν εἶχον ἐπανελθεῖ εἰς Παρισίους· ὁμολογῶ δὲ ὅτι εἶχον ἐντελῶς λησμονήσει τὴν ἐντολήν δι' ἧς ἤμην ἐπιφορτισμένος, ὅτε ἀνεῦρον ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ μου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ κυρίου Βενιαμίν.

— Δυστυχῆ Πεπέλο ! πόσον θ' ἀνησυχῆ, εἶπον καθ' ἑαυτὸν ἐνόμιζον δὲ ὅτι, σκεπτόμενος περὶ τοῦ ταχυδρόμου, ἔβλεπον αὐτὸν εἰσεῖτι ἐν μέσῳ τῶν ἀλσῶν κινουῦντα τὸν πῖλόν του καὶ λέγοντα διὰ τελευταίαν φωνήν :

— Μὴ λησμονεῖτε τὴν ὑπόσχεσίς σας. Μετέβην ἀμέσως κατὰ τὴν διευθυνσιν τοῦ ἐπισκεπτήριου.

— Ὁ κύριος Βενιαμίν ; λέγω τῷ θυρωρῷ.

— Δεύτερον πάτωμα, μοὶ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ἀνῆλθον, ἔκρουσα καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐφάνη ὁ κύριος Βενιαμίν.

Ἦν ὡς ἐφρονταζόμενην αὐτὸν, κατόπιν

τῆς περιγραφῆς τοῦ Πεπέλου· ἐν τῷ προσώπῳ του ἀπεικονίζετο ἡ εὐπραγία.

— Συγχωρῆσατέ με, κύριε, διὰ τὴν ἐπισκεψίαν μου αὐτὴν, διότι οὔτε γνωστός σας εἶμαι, οὔτε ἀσθενής· θὰ σᾶς ζητήσω μόνον μίαν χάριν.

Ὁ κύριος Βενιαμίν, μοὶ προσέφερεν ἔδραν, ἐκάθησε πλησίον μου, καὶ μοὶ εἶπεν :

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ;

— Ἰατρέ, ἀνέκραξα μετ' οἰκειότητος — ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ μειλιχίου τῆς φωνῆς τοῦ γέροντος — μετέβητε ποτὲ εἰς Ἰσπανίαν ;

— Μάλιστα.

— Πλησίον τῆς Γρενάδας εἶδατε νεανίδα, ὀνομαζομένην Πασιτᾶν καὶ τὴν ἐπήρατε μαζί σας, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Ἀληθής.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἀπέγεινεν ἡ νέα αὐτή ;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ γέρον ἐφάνη λίαν δυσανασχέτων, ὥστε ἐπανελάθον πάραυτα :

— Σᾶς ἐρωτῶ, ἰατρέ, ἀπλῶς, διότι κατὰ τύχην ἀνεμίχθη καὶ ἐγὼ εἰς τὸν βίον τῆς Πασιτᾶς.

Καὶ ἀνεκοίνωσα τῷ κυρίῳ Βενιαμίν ὅ, τι πρὸ ὀλίγου ἀνεγνώσατε.

— Ὁ δυστυχῆς Πεπέλος ! Ἡ Πασιτᾶ ποτὲ δὲν μοὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ, ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ἂν μοὶ ὠμιλοῦσε δι' αὐτόν, ἀμέσως θὰ τῷ ἔπεμπον εἰδήσεις. Ἀφοῦ ὅμως σεῖς ἐπεφορτίσθητε διὰ τοῦτο, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἱστορίαν· σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ τὴν ἀποκρύψετε εἰ δυνατόν ἀπὸ τὸν Πεπέλον.

— Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ἡ Πασιτᾶ ;

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθετε· ἀλλ' ἐὰν εὐαρεστήσθε, θὰ ἀρχίσω τὴν διήγησίς μου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀφῆκα τὴν Γρενάδαν· ἂν δὲ μὲ ἴδῃτε συγκεκινημένον κατὰ τὴν διήγησίς μου, μὴ ἐκπλαγῆτε ποσῶς, κύριε.

— Γνωρίζετε, ἐπανελάθον ὁ κύριος Βενιαμίν, ὅτι ὠδήγησα τὴν Πασιτᾶν εἰς τὴν πόλιν, τῇ ἡγόρασα φορέματα, διότι, ὡς ἐννοεῖτε εὐκόλως, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν ρυπαρῶν φορεμάτων, τὰ ὅποια ἐφόρει, εἶχεν, αὐτὰ δὲ κατῴρθωσαν νὰ τὴν διασκεδάσουν ὀλίγον· ἡ φιλαρέσκεια τῆς ἀπεδίωξεν ὀλίγον τὴν φονεύουσαν αὐτὴν μελαγχολίαν, ἧτις τὴν εἶχε καταλάβει, ἤλπιζα δὲ ὅτι εἰς Παρισίους θὰ τὴν ἐθεράπευον ἐντελῶς.

» Ἐφθάσαμεν.

» Τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ἦτο νέον. Τὰ παρισινὰ ἦθη, διαφέροντα πολὺ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος της, καὶ ὁ ἀνετος βίος, ἤρεσος ὅπως τὴν ἀπασχολήσωσιν. Ἐπεσκέπτετο τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα, τὰ θεάτρα.

» Ἐπὶ τέλους, ὅ, τι ἐπεθύμει τῇ παρεχωρεῖτο.

» Περιέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν· μὲ ὀνόμαζε πατέρα της καὶ τὴν ἡγάπων ὡς τὴν κόρην μου, ἡ ὅποια ἀπέθανε. Τὴν παρουσίασα παντοῦ, καὶ τὴν ὑπεδέχθησαν κατ' ἀρχὰς μετὰ περιεργείας, ὅ-

στερον ὅμως μετ' εὐχαριστήσεως. Τὴν ἐθαύμαζον, διότι ἦτο ὠραία, ἡ δὲ Ἰσπανική της ἐνδυμασία, τῆς ὅποιας δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῆ, προσέθετε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της χαρακτηριστὰ ὅλας ἴδιον.

» Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐμάθανε τὴν γλῶσσάν μας, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ὠμίλει καθαρῶτερον τῆς ἰδικῆς της.

» Καὶ ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κατελάμβανον ρεμβάζουσιν.

» — Τί ἔχεις, Πασιτᾶ ; τῇ ἔλεγον, δὲν εἶσαι ἐδῶ εὐτυχής ;

» — Ναί, πάτερ μου, μοὶ ἀπήντα, ἀλλὰ μοῦ λείπει ἀκόμη κάτι τι.

» — Τί ;

» — Τὸ τέλος τῆς μελωδίας, τὴν ὁποίαν τόσας φορὰς σᾶς ἔψαλλα.

» — Πάντοτε λοιπὸν τὴν μελωδίαν αὐτὴν σκέπτεσαι ;

» — Πάντοτε· τὴν νύκτα, ὅταν μένω μόνη, ὡς εἰς τὰ βουνὰ τῆς Γρενάδας, παντοῦ μὲ καταδιώκει ἡ μελωδία αὐτή· πόσον ὑποφέρω, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν τελειώσω, δὲν δύνασθε νὰ μαντεύσετε οὔτε νὰ ἐννοήσετε.

Ἔπεται τὸ τέλος.

N. K. S.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **A. Καλλιθωκᾶ** ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖω τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ Κ. Τ. Α.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁδοιῶδες ἐπινημημένα καὶ συντεταγμένα κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαϊότατον εἰς τοὺς ἀμπελοουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιούς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.